Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 26ης Σεπτεμβρίου 2013*

«Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης — Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 — Άρθρο 34, σημεία 3 και 4 — Αναγνώριση αποφάσεως εκδοθείσας εντός άλλου κράτους μέλους — Περίπτωση κατά την οποία η απόφαση αυτή είναι ασυμβίβαστη με προγενέστερη απόφαση εκδοθείσα εντός του ιδίου κράτους μέλους μεταξύ των ιδίων διαδίκων επί ένδικης διαφοράς με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία»

Στην υπόθεση C-157/12,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2012, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 30 Μαρτίου 2012, στο πλαίσιο της δίκης

Salzgitter Mannesmann Handel GmbH

κατά

SC Laminorul SA,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan (εισηγητή) και A. Prechal, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Wahl

γραμματέας: A. Impellizzeri, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Μαρτίου 2013,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Salzgitter Mannesmann Handel GmbH, εκπροσωπούμενη από τους C. von Carlowitz, O. Kranz, C. Müller και T. Rossbach, Rechtsanwälte,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και T. Henze, καθώς και από τη J. Kemper,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη S. Centeno Huerta,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον S. Varone, avvocato dello stato,

— η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις R. Giurescu και A. Voicu,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον W. Bogensberger και την A.-M. Rouchaud-Joët,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 34, σημείο 4, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Salzgitter Mannesmann Handel GmbH (στο εξής: Salzgitter) και της SC Laminorul SA (στο εξής: Laminorul), σχετικά με αίτηση κηρύξεως της εκτελεστότητας στη Γερμανία αποφάσεως εκδοθείσας από ρουμανικό δικαστήριο, με την οποία η Salzgitter υποχρεώθηκε να καταβάλει στη Laminorul ποσό ύψους 188 330 ευρώ.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός 44/2001

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2 και 15 έως 17 του κανονισμού 44/2001 έχουν ως εξής:

«(2) Ορισμένες διαφορές μεταξύ των εθνικών κανόνων για τη δικαιοδοσία και την αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων δυσχεραίνουν την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Είναι ουσιώδης η θέσπιση διατάξεων σχετικά με την ενοποίηση των κανόνων σύγκρουσης δικαιοδοσίας στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις καθώς και σχετικά με την απλούστευση των διατυπώσεων για την ταχεία και απλή αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων κρατών μελών που δεσμεύονται από τον ανά χείρας κανονισμό.

[...]

(15) Για λόγους αρμονικής απονομής της δικαιοσύνης θα πρέπει να ελαχιστοποιηθεί η πιθανότητα παράλληλης εκδίκασης μιας υπόθεσης και να αποφεύγεται η έκδοση ασυμβιβάστων αποφάσεων σε δύο κράτη μέλη. Πρέπει να προβλεφθεί σαφής και αποτελεσματικός μηχανισμός για την επίλυση των περιπτώσεων εκκρεμοδικίας και συνάφειας [...].

(16) Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης [εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης] δικαιολογεί την αυτόματη αναγνώριση των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος, χωρίς να απαιτείται καμία διαδικασία, εκτός σε περίπτωση αμφισβήτησης.

(17) Η προαναφερόμενη αμοιβαία εμπιστοσύνη απαιτεί αποτελεσματικότητα και ταχύτητα της διαδικασίας με την οποία κηρύσσεται εκτελεστή σε κράτος μέλος απόφαση που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος. Για τον σκοπό αυτό μια απόφαση θα πρέπει να κηρύσσεται εκτελεστή κατά

τρόπο οιονεί αυτόματο, μετά από απλό τυπικό έλεγχο των υποβαλλομένων εγγράφων, χωρίς να έχει το δικαστήριο τη δυνατότητα να προβάλει αυτεπαγγέλτως έναν από τους λόγους μη εκτέλεσης που προβλέπονται από τον ανά χείρας κανονισμό.»

4 Το άρθρο 32 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Ως απόφαση, κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, νοείται κάθε απόφαση εκδιδόμενη από δικαστήριο κράτους μέλους, οποιαδήποτε και αν είναι η ονομασία της [...]»

5 Κατά το άρθρο 33, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού:

«Απόφαση που εκδίδεται σε κράτος μέλος αναγνωρίζεται στα λοιπά κράτη μέλη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.»

6 Το άρθρο 34, σημεία 3 και 4, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

[...]

3) αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος [μέλος εντός του οποίου ζητείται η αναγνώριση]·

4) αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα μεταξύ των ιδίων διαδίκων και [επί διαφοράς] με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτο κράτος, εφόσον η προγενέστερη αυτή απόφαση [πληροί] τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αναγνώρισή της στο κράτος [μέλος] αναγνωρίσεως.»

7 Το άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 ορίζει ότι:

«Αποφάσεις που εκδόθηκαν και είναι εκτελεστές σε κράτος μέλος εκτελούνται σε άλλο κράτος μέλος, αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.»

8 Το άρθρο 41 του κανονισμού αυτού έχει ως εξής:

«Η απόφαση κηρύσσεται εκτελεστή ευθύς ως ολοκληρωθούν οι διατυπώσεις [...], χωρίς έλεγχο των λόγων μη εκτέλεσης που αναφέρονται στα άρθρα 34 και 35. Ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν δύναται στο στάδιο αυτό της διαδικασίας να καταθέσει προτάσεις.»

9 Κατά το άρθρο 43 του κανονισμού αυτού:

«1. Κατά της αποφάσεως που εκδίδεται επί της αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ασκηθεί ένδικο μέσο και από τους δυο διαδίκους.

[...]

3. Το ένδικο μέσο εκδικάζεται σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας.

[...]»

10 Το άρθρο 45 του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι:

«1. Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε το ένδικο μέσο δυνάμει των άρθρων 43 ή 44 δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας μόνον εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35. [...]

2. Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.»

11 Με το άρθρο 46, παράγραφος 1, του ιδίου κανονισμού διευκρινίζονται τα εξής:

«Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκείται το ένδικο μέσο σύμφωνα με τα άρθρα 43 ή 44 μπορεί, με αίτηση του διαδίκου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, να αναστείλει τη διαδικασία αν κατά της αλλοδαπής αποφάσεως έχει ασκηθεί στο κράτος μέλος προελεύσεως τακτικό ένδικο μέσο ή αν η προθεσμία για την άσκησή του δεν έχει ακόμα εκπνεύσει· στην τελευταία περίπτωση το δικαστήριο μπορεί να τάξει προθεσμία για την άσκηση του ένδικου αυτού μέσου.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

12 Από την απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου προκύπτει ότι η Laminorul, η οποία εδρεύει στη Ρουμανία, ενήγαγε την εγκατεστημένη στη Γερμανία Salzgitter ενώπιον του Tribunalul Brăila (πρωτοδικείο Βράιλας, Ρουμανία), αξιώνοντας την καταβολή του τιμήματος για την παράδοση προϊόντων σιδηρουργίας.

13 Η Salzgitter ισχυρίσθηκε ότι η αγωγή αυτή δεν έπρεπε να στρέφεται κατ' αυτής, αλλά κατά της πραγματικής αντισυμβαλλόμενης της Laminorul, δηλαδή της Salzgitter Mannesmann Stahlhandel GmbH (πρώην Salzgitter Stahlhandel GmbH). Για τον λόγο αυτό, το Tribunalul Brăila απέρριψε την αγωγή της Laminorul με απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2008, η οποία κατέστη αμετάκλητη (στο εξής: πρώτη απόφαση).

14 Μετά την παρέλευση σύντομου χρονικού διαστήματος, η Laminorul ενήγαγε εκ νέου τη Salzgitter επικαλούμενη τα ίδια πραγματικά περιστατικά. Το δικόγραφο της αγωγής επιδόθηκε, όμως, στον πρώην νόμιμο εκπρόσωπο της Salzgitter, του οποίου η εξουσιοδότηση να ενεργεί για λογαριασμό της εναγομένης εταιρίας αφορούσε, κατά τη Salzgitter, αποκλειστικώς την αγωγή επί της οποίας εκδόθηκε η πρώτη απόφαση. Καθόσον ουδείς παρέστη προς εκπροσώπηση της Salzgitter κατά την ενώπιον του Tribunalul Brăila επ' ακροατηρίου συζήτηση της 6ης Μαρτίου 2008, το δικαστήριο αυτό εξέδωσε ερήμην της Salzgitter απόφαση με την οποία την υποχρέωνε να καταβάλει ποσό ύψους 188 330 ευρώ στη Laminorul (στο εξής: δεύτερη απόφαση).

15 Η Salzgitter ζήτησε την ακύρωση της δεύτερης αποφάσεως για τον λόγο ότι δεν είχε κλητευθεί νομίμως στη δίκη. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της 8ης Μαΐου 2008, διότι η Salzgitter δεν είχε καταβάλει το απαιτούμενο παράβολο.

16 Η δεύτερη απόφαση κηρύχθηκε εκτελεστή στη Γερμανία με την από 21 Νοεμβρίου 2008 απόφαση του Landgericht Düsseldorf (περιφερειακό πρωτοδικείο Ντύσελντορφ, Γερμανία). Η Salzgitter άσκησε ένδικο μέσο κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Oberlandesgericht Düsseldorf (περιφερειακό εφετείο Ντύσελντορφ, Γερμανία).

17 Εκ παραλλήλου, η Salzgitter άσκησε, αφενός, ανακοπή ερημοδικίας στη Ρουμανία με αίτημα την εξαφάνιση της δεύτερης αποφάσεως, υποστηρίζοντας εκ νέου ότι δεν είχε κληθεί να παραστεί στην επ' ακροατηρίου συζήτηση. Η ανακοπή αυτή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 2009.

18 Αφετέρου, η Salzgitter άσκησε εκ νέου έφεση επικαλούμενη τη δεσμευτική ισχύ του δεδικασμένου της πρώτης αποφάσεως. Το Curtea de Apel Galaţi (εφετείο Γαλατσίου, Ρουμανία) απέρριψε την έφεση αυτή με απόφαση της 8ης Μαΐου 2009, για τον λόγο ότι είχε ασκηθεί εκπροθέσμως, απόφαση που επικυρώθηκε εν συνεχεία από το Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie (ανώτατο ακυρωτικό δικαστήριο της Ρουμανίας) με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2009.

19 Δεδομένου ότι τα προβλεπόμενα στη Ρουμανία ένδικα μέσα είχαν εξαντληθεί, η διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας που είχε κινηθεί στη Γερμανία, η οποία είχε ανασταλεί, άρχισε εκ νέου. Το ένδικο μέσο της Salzgitter κατά της διατάξεως του Landgericht Düsseldorf απορρίφθηκε ως αβάσιμο από το Oberlandesgericht Düsseldorf με απόφαση της 28ης Ιουνίου 2010. Κατόπιν τούτου, η εταιρία αυτή άσκησε αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Bundesgerichtshof (ανώτατου ομοσπονδιακού δικαστηρίου της Γερμανίας).

20 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Bundesgerichtshof αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 34, σημείο 4, του [κανονισμού 44/2001] και η περίπτωση ασυμβίβαστων μεταξύ τους αποφάσεων που έχουν εκδοθεί στο ίδιο κράτος μέλος (κράτος προελεύσεως);»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

21 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί αν το άρθρο 34, σημείο 4, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του και η περίπτωση των ασυμβίβαστων μεταξύ τους αποφάσεων που έχουν εκδοθεί από δικαστήρια του ιδίου κράτους μέλους.

22 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, το άρθρο 34, σημείο 4, του κανονισμού 44/2001 πρέπει να ερμηνευθεί με γνώμονα όχι μόνο το γράμμα της διατάξεως αυτής, αλλά και το σύστημα που καθιερώθηκε με τον εν λόγω κανονισμό και τους σκοπούς που επιδιώκονται με αυτόν (βλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, C-619/10, Trade Agency, σκέψη 27).

23 Όσον αφορά το σύστημα που καθιερώθηκε με τον εν λόγω κανονισμό, πρέπει να επισημανθεί ότι οι λόγοι απορρίψεως αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας έχουν σαφώς οριοθετημένο σκοπό στο πλαίσιο του κανονισμού αυτού, ο οποίος, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 35 των προτάσεών του, θέτει σε εφαρμογή ολοκληρωμένο σύστημα διεθνούς δικαιοδοσίας και αναγνωρίσεως και εκτελέσεως των αποφάσεων.

24 Καταρχάς, κατά την ερμηνεία της έννοιας και του περιεχομένου των προβλεπόμενων από τον κανονισμό 44/2001 λόγων μη εκτελέσεως των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η σχέση μεταξύ, αφενός, των λόγων αυτών και, αφετέρου, των κανόνων περί συνάφειας που προβλέπει ο ως άνω κανονισμός και οι οποίοι σκοπούν, κατά την αιτιολογική σκέψη 15 του εν λόγω κανονισμού, να ελαχιστοποιήσουν το ενδεχόμενο παράλληλης εκδικάσεως υποθέσεως και να αποτρέψουν την έκδοση ασυμβίβαστων μεταξύ τους αποφάσεων σε δύο κράτη μέλη.

25 Εν συνεχεία, από την αιτιολογική σκέψη 17 του κανονισμού 44/2001 προκύπτει ότι η διαδικασία με σκοπό την κήρυξη της εκτελεστότητας, στο κράτος μέλος όπου υποβλήθηκε η σχετική αίτηση, αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος πρέπει να περιλαμβάνει μόνον απλό τυπικό έλεγχο των εγγράφων που απαιτούνται για την κήρυξη της εκτελεστότητας στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

26 Κατόπιν της υποβολής της αιτήσεως που διαλαμβάνεται στο άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001, όπως προκύπτει από το άρθρο 41 του ιδίου κανονισμού, οι αρχές του κράτους μέλους εντός του οποίου ζητήθηκε η εκτέλεση πρέπει, κατά το πρώτο στάδιο της διαδικασίας, να ελέγξουν απλώς αν έχουν ολοκληρωθεί οι διατυπώσεις αυτές για την κήρυξη της εκτελεστότητας της αποφάσεως (βλ. προμνημονευθείσα απόφαση Trade Agency, σκέψη 29).

27 Σύμφωνα με το άρθρο 43 του κανονισμού 44/2001, η κήρυξη της εκτελεστότητας αποφάσεως εκδοθείσας σε διαφορετικό κράτος μέλος από αυτό στο οποίο ζητείται η εκτέλεση μπορεί, σε δεύτερο στάδιο της διαδικασίας, να προσβληθεί με ένδικο μέσο. Οι λόγοι οι οποίοι δύνανται να προβληθούν με το ένδικο μέσο παρατίθενται ρητώς στα άρθρα 34 και 35 του κανονισμού 44/2001, στα οποία παραπέμπει το άρθρο 45 του κανονισμού αυτού (βλ., σχετικώς, προμνημονευθείσα απόφαση Trade Agency, σκέψη 31).

28 Ο κατάλογος αυτός έχει εξαντλητικό χαρακτήρα, τα δε στοιχεία του πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικώς, διότι παρακωλύουν την επίτευξη ενός εκ των θεμελιωδών σκοπών του κανονισμού 44/2001, δηλαδή να καταστήσει ευχερέστερη την ελεύθερη κυκλοφορία των αποφάσεων, προβλέποντας απλή και ταχεία διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας (βλ., σχετικώς, απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, C-420/07, Αποστολίδης, Συλλογή 2009, σ. I-3571, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, C-139/10, Prism Investments, Συλλογή 2011, σ. I-9511, σκέψη 33).

29 Όσον αφορά ειδικότερα τον λόγο απορρίψεως αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας ο οποίος στηρίζεται στο ότι δύο αποφάσεις είναι μεταξύ τους ασυμβίβαστες, από το γράμμα του άρθρου 34, σημείο 4, του κανονισμού 44/2001, ερμηνευόμενο με γνώμονα την έννοια της «αποφάσεως» κατά το άρθρο 32 του κανονισμού αυτού, συνάγεται ότι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 42 των προτάσεών του, το προμνημονευθέν άρθρο 34, σημείο 4, πρέπει να νοηθεί ως ορίζον ότι «απόφαση [την οποία εξέδωσε δικαστήριο κράτους μέλους] δεν αναγνωρίζεται [...] αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτο κράτος».

30 Επομένως, η περίπτωση την οποία αφορά το ως άνω άρθρο 34, σημείο 4, είναι αυτή κατά την οποία οι ασυμβίβαστες μεταξύ τους αποφάσεις έχουν εκδοθεί σε δύο διαφορετικά κράτη μέλη.

31 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από την αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης η οποία διέπει το σύστημα αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, όπως έχει καθιερωθεί με τον κανονισμό 44/2001.

32 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 16 και 17 του κανονισμού αυτού, το σύστημα αυτό αναγνωρίσεως και εκτελέσεως στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης στην απονομή της δικαιοσύνης εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία επιτάσσει όχι μόνον να αναγνωρίζονται αυτοδικαίως εντός κράτους μέλους οι δικαστικές αποφάσεις που εκδίδονται σε άλλο κράτος μέλος, αλλά και να είναι αποτελεσματική και ταχεία η διαδικασία με την οποία οι αποφάσεις αυτές κηρύσσονται εκτελεστές στο κράτος όπου ζητείται η εκτέλεσή τους (βλ. προμνημονευθείσα απόφαση Trade Agency, σκέψη 40).

33 Η εύρυθμη λειτουργία του συστήματος αυτού που βασίζεται στην εμπιστοσύνη προϋποθέτει ότι τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση εξακολουθούν να έχουν διεθνή δικαιοδοσία να εκτιμούν, στο πλαίσιο των ένδικων μέσων που προβλέπει η έννομη τάξη αυτού του κράτους μέλους, τον σύννομο χαρακτήρα της προς εκτέλεση αποφάσεως, αποκλειομένων, καταρχήν, των δικαστηρίων του κράτους μέλους εντός του οποίου ζητείται η εκτέλεση, καθώς και ότι το οριστικό αποτέλεσμα του ελέγχου του σύννομου χαρακτήρα της αποφάσεως αυτής δεν μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω.

34 Ακριβώς στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 46, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 προβλέπει τη δυνατότητα αναστολής της διαδικασίας σε περίπτωση κατά την οποία έχει ή μπορεί να ασκηθεί, στο κράτος μέλος εκδόσεως, τακτικό ένδικο μέσο κατά της αλλοδαπής αποφάσεως.

35 Συγκεκριμένα, απόκειται στον ιδιώτη διάδικο να ασκήσει τα ένδικα μέσα που προβλέπει το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο εκδικάζεται η διαφορά, κάτι το οποίο, άλλωστε, επιχείρησε να πράξει η Salzgitter στο πλαίσιο της υποθέσεως της κύριας δίκης. Αντιθέτως, ο διάδικος δεν μπορεί να επικαλεσθεί τους λόγους μη εκτελέσεως των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος για να θέσει εν αμφιβόλω την έκβαση της εκδικάσεως των εν λόγω ενδίκων μέσων.

36 Πλην όμως, η ερμηνεία του άρθρου 34, σημείο 4, του κανονισμού αυτού, κατά την οποία η εν λόγω διάταξη αφορά και τις συγκρούσεις μεταξύ δύο αποφάσεων που έχουν εκδοθεί εντός του ιδίου κράτους μέλους, αντιβαίνει στην αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης που μνημονεύθηκε στη σκέψη 31 της παρούσας αποφάσεως. Η ερμηνεία αυτή θα καθιστούσε, συγκεκριμένα, δυνατό στα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο ζητείται η κήρυξη της εκτελεστότητας να αντικαθιστούν την εκτίμηση των δικαστηρίων του κράτους μέλους εκδόσεως των αποφάσεων με τη δική τους.

37 Πράγματι, οσάκις η απόφαση έχει καταστεί αμετάκλητη μετά το πέρας της διαδικασίας στο κράτος μέλος εκδόσεώς της, η μη εκτέλεσή της για τον λόγο ότι είναι ασυμβίβαστη με άλλη απόφαση που έχει εκδοθεί στο ίδιο κράτος μέλος θα ισοδυναμούσε με επί της ουσίας αναθεώρηση της αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση, κάτι το οποίο, όμως, αποκλείεται ρητώς βάσει του άρθρου 45, παράγραφος 2, του κανονισμού 44/2001.

38 Η δυνατότητα αυτή επί της ουσίας αναθεωρήσεως θα αποτελούσε, εκ των πραγμάτων, επιπλέον ένδικο μέσο κατά αποφάσεως που έχει καταστεί αμετάκλητη στο κράτος μέλος εκδόσεώς της. Συναφώς, δεν αμφισβητείται, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 31 των προτάσεών του, ότι οι λόγοι απορρίψεως αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας που προβλέπει ο κανονισμός 44/2001 δεν σκοπούν στη δημιουργία επιπλέον ενδίκων μέσων κατά εθνικών αποφάσεων που έχουν καταστεί αμετάκλητες.

39 Τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι, καθόσον ο κατάλογος των λόγων απορρίψεως αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας είναι εξαντλητικός, όπως προκύπτει από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 28 της παρούσας αποφάσεως, οι λόγοι αυτοί πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικά και δεν επιδέχονται, ως εκ τούτου και αντιθέτως προς ό,τι υποστήριξαν η Salzgitter και η Γερμανική Κυβέρνηση, ερμηνεία κατ' αναλογία, βάσει της οποίας θα γινόταν δεκτό ότι αφορούν και τις αποφάσεις που έχουν εκδοθεί εντός του ιδίου κράτους μέλους.

40 Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των ανωτέρω, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 34, σημείο 4, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του η περίπτωση ασυμβίβαστων μεταξύ τους αποφάσεων που έχουν εκδοθεί από δικαστήρια του ιδίου κράτους μέλους.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 34, σημείο 4, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του η περίπτωση ασυμβίβαστων μεταξύ τους αποφάσεων που έχουν εκδοθεί από δικαστήρια του ιδίου κράτους μέλους.

(υπογραφές)